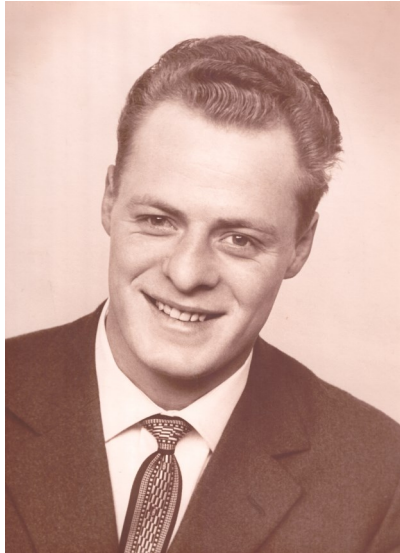

Blomsterhandler Jørgen Bill, Vejen.

Fortalt til Lokalhistorien af Anni Bill, Henrik Bill og Frida Madsen.

Jørgen Bill.
Foto: Privat

Det har altid stået skrevet i stjernerne, at Jørgen Bill skulle blive blomsterhandler. Hans far er Hans Jensen Bill, der siden 1931 og helt indtil 1971, havde drevet blomster- og grøntforretning i Nørregade 15 i Vejen. Forretningen og hele området i Nørregade blev eksproprieret for nedrivning, så der kunne bygges et helt nyt område med bl.a. et nyt rådhus. Forretningen var delt i 2 dele. En blomsterforretning og en grøntforretning. Hans Bill lavede selv mange af de produkter, han solgte. Bag "stuehuset" ud mod Jernbanegade havde Bill fået bygget et større drivhus, hvor der kunne produceres blomster og arbejdes med binding af forskellig slags. På den anden side af Jernbanegade havde Bill et stykke jord, hvor han dyrkede grøntsager, som han solgte i sin forretning.

Karen Bill, Hans Bills hustru, var også meget aktiv i forretningen. Hun hjalp på alle måder i forretningen, og ikke mindst hjalp hun til i

forbindelse med binding af kranse og æresport op mod juletid. Hun bandt de mange, mange meter granguilander, der skulle hænges op i Nørregade og Søndergade hvert år i december. Et arbejde, der bestemt krævede sin kvinde.

Gartner Hans J. Bills forretning,
Nørregade 14 i Vejen.
Foto: Privat

Anni Bill, Jørgens hustru, fortæller:

"Jeg er udlært i en skotøjsforretning, og Jørgen blev uddannet blomsterdekoratør og blomsterbinder. Tilfældigheder gjorde, at vi begge landede i Skive, hvor vi mødtes og blev gift. Vi arbejdede begge i forretninger deroppe. Vi talte meget om selv at få en forretning, og især Jørgen talte meget om at købe sig ind i en blomsterforretning. At det så blev i Vejen, er ikke helt tilfældigt. Vi vidste alle, at der skulle ske en renovering af området i Nørregade-Jernbanegade i Vejen, og Jørgen talte med sin far om mulighederne for at komme hjem til Vejen og starte en forretning. Jørgens far, vidste, at han ikke ville fortsætte med forretning længe endnu. Han havde alderen til at holde, og imødeså at huset skulle rives ned. Det blev vores chance. Vi tog til Vejen, købte hus på Mågevej, og blev ansat hos svigerfar. Sådan gik det et par år indtil 1971, hvor det hele blev ryddet, og vi besluttede at starte for os selv."

Frida Madsen fortæller:

"Og jeg har faktisk også været med helt fra dengang Jørgen og Anni kom til Vejen.

Jeg er udlært blomsterdekoratør og blomsterbinder i Ribe og var så heldig at blive ansat i et løst job hos Bills blomster et års tid før de lukkede. Julen var altid en meget travl tid for blomsterhandlere, og gartner Bill søgte hjælp i forretningen. Det blev mere end et løst job, for jeg tog hele turen med Anni og Jørgen til de lukkede i marts 1999.

Måske kunne jeg godt have skiftet job til en anden af de mange blomsterforretninger, der var i Vejen, men på en måde har jeg følt, at det var min egen forretning, og Jørgen og Anni har altid givet mig frie tøjler. Jeg har lavet hundredvis af buketter, bundet kranser og pyntet op i kirken, lavet juledekorationer, og så har jeg bundet – synes jeg – kilometervis af kranser til æresporte. Det gjorde gartnerne nemlig selv dengang.

*Jeg lærte utroligt meget af Jørgen Bill. Han havde simpelthen altid fingrene i blomster - og i ler. Jeg holder selv meget af blomster og af at lave buketter og dekorationer, men jeg har sjældent mødt et menneske, der i den grad brændte for at lave lige nøjagtig **den** buket **den** kunde ønskede sig. Jørgen havde den indstilling til sit fag, at der ikke var noget ved siden af eller over blomstens popularitet som gave. Hans tanke var, at især kvinder satte pris på at få blomster. "Her kan alle andre former for gaveartikler godt gå hjem og lægge sig," var hans yndlingsudtryk, og han fortsatte som regel: "En blomst eller en buket er af de mest personlige gaver, man kan tænke sig. Den vil altid være udtryk for et bevisst valg eller - mest for de afskårne blomster - en individuel komposition med sjæl."*

Jørgen og Anni Bill åbner den nye forretning
Nørregade 28, Vejen
Foto: Privat.

Anni Bill fortsætter:

Jørgen og jeg fik mulighed for at åbne en dejlig blomsterforretning i Torvegade og vi var dér indtil 1982, hvor vi købte os ind i den gamle apotekerforretning i Nørregade nr. 28. Det var en dejlig forretning, rigtig placeret midt i byen, og ydermere placeret i en af byens smukkeste huse. Vi var ikke et sekund i tvivl om, at vi her havde gjort et virkelig scoop.

Nørregade 28, 6600 Vejen.
Foto: Privat

Henrik Bill fortæller:

Min far var forretningsmand og i særdeleshed blomsterhandler. Som Frida allerede har nævnt, var der intet ved siden af eller over blomsten. Han var fuldstændig bevisst om, hvad kunderne krævede. Friske blomster, der kunne holde længe. Og far vidste på hvilken måde han kunne skaffe friske og sunde blomster. Hver morgen kl. 4 stod han klar på GASA-auktion i Kolding for at købe ny forsyning af friske blomster.

En gang imellem kørte han endda helt til Aarhus og Odense for at købe.

Jeg forstod min fars indstilling til blomster, men tænkte mange gange på, hvor "nemt" det ville være også at have en grøntforretning. Når han nu var på GASA og andre steder, kunne han blot også have købt grøntsager til forretningen. Men nej, deres forretning var en specialforretning – blomster og tilbehør.

Anni Bill fortsætter:

Ja, og Supermarkederne var nu også begyndt at sælge buketter og planter, og selvom Jørgen accepterede det, kunne han alligevel mene, at det var drilleri overfor ham og andre blomsterhandlere, at de

gjorde det.

Oplevede han, at der var gode tilbud på blomkål eller gulerødder hos GASA kunne han godt finde på at købe et parti af disse for at sælge det fra vores (blomster-) forretning bare for at drille supermarkederne - "Så kan de måske også mærke, hvordan det føles at blive drillet," sagde han.

I marts 1999 standsede vi med at have forretning. Jeg kunne gå på pension, og ville gerne gå på pension, og desværre var Jørgens helbred ikke så godt mere.

Men heldigvis kunne vi i 1996 - 3 år før vi standsede - slå 3 fluer med et smæk.

Frida Madsen havde været ansat hos os i 25 år, og det skulle selvfølgelig fejres - vi kunne selv fejre 25 året som indehaver af blomsterforretning og endelig var det året, hvor Bills Blomster havde eksisteret i 65 år, så vi inviterede til en reception i forretningen den 16. september 1996.

Jørgen var meget solidarisk med kollegerne. Og han var da også med i det organisatoriske arbejde. I 10 år har han gjort en indsats i bestyrelsen for handelsstandsforeningen i Vejen som kasserer og i en længere periode var han med i aktivitetsudvalget (Vejen for dig). Han var glad for dette organisatoriske arbejde, og hans solidaritet med handelskolleger var usvækket. I 10 år var han således med i bestyrelsen i Dansk blomsterhandlerforenings Sydøstjyske afdeling.

Jørgen Bill døde i 2016.

Niels Andreas Nielsen har sendt Lokalthistorien en artikel om sin farmor – Andrea Nielsen, Vejen.

Artiklen blev bragt i Tidens Tegn den 4. november 1954, og er skrevet af redaktør Arthur Vistisen.

Artiklen bliver her gengivet med tilladelse af Arthur Vistisens søn Bjarne Vistisen, Vejen.

Jeg kan pludselig huske alt fra barndommen

Alting bliver så tydeligt og klart, når man har ligget syg i over et år

"Nu har jeg ligget her i sengen i et år, og jeg synes, det er mærkeligt, for det er ligesom barndommen og ungdommen kommer meget nærmere. Jeg kan pludselig huske en mængde småting, som jeg ikke har tænkt nærmere over før - ja, sommetider kan jeg næsten huske hver blomst og hver busk fra min barndoms egn.

Andrea Nielsen
Foto: Venligst udlånt af
Niels Andreas Nielsen

Fru Andrea Nielsen, Vejen, som i sommer blev 70 år, er kendt af de fleste mennesker i Vejen. I mange år gik hun ud og hjalp, hvor hendes kræfter var tiltrængt, og kræfter havde hun. På Hansens hotel gjorde man i flere år brug af hendes assistance, og hvor hun end kom, skabte hun glæde og solskin omkring sig. Den

kraftige kvindeskikkelse sparede ikke sig selv, og hun fik mange gode venner. Men nu er kræfterne væk og den kraftige skikkelse svundet ind til næsten ingenting. For et år siden gennemgik Andrea Nielsen en svær operation på Brørup sygehus, og da der var udsigt til et langt og svært sygeleje, tilbød en datter og svigersøn i Brørup, falckredder Rahlff, at tage fru Nielsen ned til sig og give hende en kærlig pleje - og her har hun nu været sygeliggende i et år.

HAN VAR EN FOREGANGSMAND

Skønt kræfterne er aftagende, vil fru Nielsen gerne tale med de besøgende, men dem kommer der blot ikke mange af — bortset fra børnene naturligtvis.

Da vi (Tidens Tegn) forleden besøgte fru Nielsen, talte hun meget om den tid, som svandt.

"I dag synes jeg at jeg kan se hvert hjulspor - og hver blomst på den egn jeg holdt så meget af," siger hun. "Jeg er født i Hejnsvig, hvor far havde en lille ejendom, men den var for lille til at brødføde os, så han måtte tage ud og arbejde ved siden af. Da jeg var 13 år, døde min mor, og mine fem mindre søskende blev bortliciteret ud til folk, der ville have dem. De blev spredt for alle vinde, åh, hvor jeg syntes, det var hårdt. Kunne de da så bare have kommet til at bo i nærheden af hinanden.

Ja, det var en hård tid - og ubarmhjertig. Da jeg læste om Helene-sagen (se sidst i denne artikel) for ikke så længe siden, kom jeg til at tænke på en plads, jeg havde som lillepige hos en gårdejer ved Hovborg. Det er slet ikke så længe siden, han døde, og han blev hævet til skyerne som den store fremskridtsmand han var. Han var foregangsmand indenfor mejeribruget og sad også i sognerådet, og hans eftermæle var det allerbedste.

Men der var jeg lillepige - åh hvor jeg blev behandlet. Jeg var kun 10 år dengang, men jeg skulle passe et barn, lave davremad, ud på marken og flytte køerne - og først derefter måtte jeg spise davre, hvis der var mere tilbage. Og så slog han mig tit. Men han var jo foregangsmand, så hvad betød et barn på ti år?"

FEM SØSKENDE BLEV BORTLICITERET

"Hver eneste morgen måtte jeg op kl. seks, og der var ingen, der kaldte på mig. Men da jeg en dag havde fået lov til at komme med de andre skolebørn på udflugt - årets store begivenhed, havde jeg aftenen i forvejen haft travlt med at vaske mig, og jeg kom for sent i seng. Næste morgen sov jeg over mig og kom ikke med. Åh, hvor jeg græd.

I dag står alt det så tydeligt for mig. Jeg kom engang til at tale med en gammel aldersrentenyder i Vejen, og han spurgte mig, hvor jeg var født. Da jeg forklarede ham det, udbrød han pludselig:

"Næh, så var det en af dine brødre jeg fik, da din mor døde".

Er det ikke en mærkelig følelse at have søskende, man ikke kender, og som man aldrig har set. Vi boede i Hejnsvig, men nogle af mine søskende kom helt til Oksbøl."

Fru Nielsen forsøger med besvær at vende sig i sengen. "Man bliver noget hudløs, når der kun er skind og ben tilbage at ligge på", siger hun med et tålmodigt smil.

Hun fortæller om årene, efter at hun mødte sin mand, Niels Nielsen, der i mange år arbejdede som murerarbejdsmand, og som i flere år var kontrolbestyrer for Arbejds mændenes Fagforening.

Niels Nielsen
Fotoet er venligst udlånt af
Niels Andreas Nielsen

"Det var en dejlig tid. Var der et eller andet i vejen, så sagde arbejdsmændene: "I behøver ikke at spørge Niels - spørg Andrea, hun ved bedre besked." Det var også mig, som måtte

ud, når der var nogen, som ikke var i fagforening. Da de byggede Troldhedebanen, var der en hel del af disse "svelletrampere" som ikke var organiseret.

Skønt jeg ikke var dristig ved det, tog jeg en stabel medlemsbøger under armen og gik ud til dem og jeg må sige, at det var flinke folk, og de blev medlemmer allesammen. "

DET HÅRDESTE SLAG

Fru Nielsen smiler ved minderne fra fortiden. Om dengang, da hun og hendes mand havde IOGT-bygningen i Jernbanegade, om dengang, da de lagde alle deres kræfter i DUI-arbejdet, og fru Nielsen lavede vandretur til Skibelund og selv travede afsted med den mindste af børnene i barnevognen. Eller dengang de samlede DsU-ungdommen i hjemmet i Søndergade, som derefter fik navnet "Den røde central".

Jo, fru Nielsen har mange minder at drage frem, men hun får tårer i øjnene, da hun fortæller om dengang, da en 18-årig søn døde, og da de købte den vognmandsforretning, som nu K. Hansen har.

Korsgade 4, Vejen (ca. 1913)

Niels Nielsen og Andrea Nielsen foran huset, hvor de boede - sammen med de 4 første børn (de fik 7 børn i alt).

Fotoet er venligst udlånt af Niels Andreas Nielsen

"Det er det hårdeste slag, der har ramt os," siger fru Nielsen. "Vi havde jo ikke midler til at køre forretningen igennem. Fattigdom kommer jo sjældent alene - og så døde Niels. Men heldigvis kunne jeg komme ud at bestille noget, og jeg lugede roer helt nede fra Bryggergade og vestpå. Det var ikke bebygget dengang.

Jeg havde kræfter nok, og efterhånden kom jeg

ud i private hjem for at hjælpe med vask og hvad der nu ellers kunne være. Ja, og så gik tiden, og nu kommer hvert hjulspor og hver blomst fra dengang jeg var barn."

Fru Nielsen har fået en hilsen fra det blad, der gennem mere end en menneskealder var den daglige gæst i hendes hjem, og da vi rejser os for at tage afsked med hende, beder hun os hilse hjemme i den by, hvor hun ofrede alle sine kræfter for andre.

Mon ikke en eller anden ved tanken om fru Nielsen ville sende en blomst. Det ville sikkert glæde hende på det svære sygeleje.

(Redaktør Arthur Vistisen 1954).

" Den nævnte Helene-sag".

Helene Christoffersen var en sønderjysk pige, der blev født 16.04.1911 i Asserballe på Als af en enlig mor, bortadopteret og senere sendt på fattiggård som 7-årig, og derefter senere på landet, som barn hos dårlige plejeforældre, som udnyttede hende groft arbejdsmæssigt.

Helene blev som voksen gift og stiftede familie i Vrensted, hvor hun blev gift med Harry Christoffersen og fik en stor børneflokk.

Helenes historie blev fortalt af hende selv til Fie Riis Eriksen og udgivet som novelle i 1954 af forlaget Fremad.

Det var en fortælling som gav megen medieomtale i den danske dagspresse. Den kendte radiovært Karl Bjarnhof aflagde Vrensted et besøg med radiovognen, hvor Helene indtalte novellen på stålband. Det blev til fire udsendelse på hver en halv time.

Fie Riis Eriksen var datter af den tidligere Vrensted købmand Riis og hustru Johanne Riis. Fie var en dygtig sangskriver, digtede indimellem og fik udgivet bogen Helene, om en Sønderjysk piges opvækst på en fattiggård.

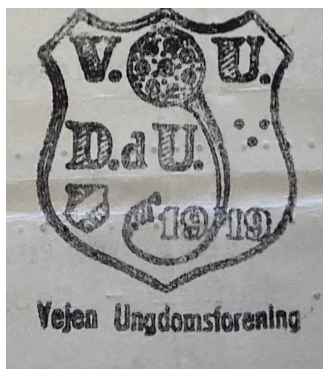
Historien gav anledning til at der blev lovgivet om en ny Sociallov i Danmark.

Mogens Krintel.

Vejen Ungdomsforening -

Sådan startede den!

samlet af Mogens Krintel

Rigtig mange af Lokalhistoriens læsere har været i Vejen Ungdomsforening på et eller andet tidspunkt. Jeg har i alt fald – og jeg har endda været med i bestyrelsen i nogle år.

Jeg fik et medlemskort til ungdomsforeningen i konfirmationsgave, og kigger jeg mig rundt i Vejen Lokalhistoriske Forenings medlemskare, kan jeg konstatere, at de fleste har nogenlunde samme alder som jeg, og boede de i Vejen, da de blev konfirmeret, har de også fået samme gave. Det er så ikke sikkert, at de har brugt Ungdomsforeningen, men de har haft muligheden for det.

Ved et tilfælde så jeg, at Vejen Arkiv har et par kasser med avisudklip, regnskabsbøger, referater fra møder og programmer, og tænkte, at det kunne være spændende at dykke lidt ned i foreningens historie. Hvordan kan det være, at der overhovedet kom en ungdomsforening, hvilke personer var med til at starte den og drive den, var det lærere, kulturpersoner, landmænd osv. og hvad lavede man overhovedet i ungdomsforeningen?

Foreningen startede for ca. 100 år siden, og det vil blive alt for omfattende her at skrive om disse 100 år, så jeg vil prøve at beskrive starten og programmet for de første år.

Man har desværre haft det uheld, at foreningens første forhandlingsprotokol er gået til, så helt eksakt, hvordan starten og hvilket program der har været, er en smule usikker, men nogle år efter starten besluttede man sig for at rekonstruere starten og programmet. Man var

så heldige, at de fleste af dem, der var med fra starten, stadig levede, og kunne nedskrive det hele. Det blev til ca. 20 håndskrevne sider. Der var også sket det, at den forhandlingsprotokol, hvor foreningens love var noteret i, også var væk, og faktisk levede foreningen uden love i ca. 50 år. I disse love – eller vedtægter kom er til at stå, at formålet med foreningen er: *"At fremme sammenhold og fællesskabsfølelse mellem de unge, og ved folkelig, kristelig oplysning hjælpe dem frem mod målet: En vågen, dansk kristen ungdom."*

Og man kan vel sige, at det lykkedes – i hvert fald i starten. I 1919 var der i foreningen 60 medlemmer og i 1922 hele 400 medlemmer.

Idéen til ungdomsforeningens oprettelse blev undfanget under en køretur på en kassevogn fra P. Lauridsens forretning i Søndergade til maler Kr. Niensens bopæl ved kirken.

Det gik således til, at daværende ejer af »Enemærke«, gdr. Frederik Ladefoged (svigerfar til gdr. Grue Sørensen) en dag først på året i 1919 havde været hos købmand P. Lauridsen for at hente foderstoffer. På vejen traf han sin gode ven, malermester Kr. Nielsen, som han bød op at køre, da der var et emne, som han syntes, de skulle drøfte. Det viste sig at være en Plan om oprettelse af en ungdomsforening. De to Mænd, der begge var kendt for deres interesse for de unge, blev på køreturen enige om, at der skulde gøres et forsøg og henvendte sig til en kreds af interesserede borgere, bl. a. fru Grunnet Lauridsen, boghandler Bruun Møller, daværende købmand Johs. Møller, vognmand I. H. Klockmann og Anders Poulsen, Østermarken, og ikke mindst den daværende purunge lærer ved realskolen, N. C. Nielsen, der senere blev skoleinspektør i Herlev ved København. Da alle var enige om at fremme den gode tanke, blev der indkaldt til et Møde, hvor foreningen blev stiftet, og bestyrelsen valgt.

Og i oktober måned 1918 samledes følgende mænd fra Vejen og omegn: Hr. Ladefoged, Maler Nielsen, J. Hansen, Axel Berthelsen Lundgaard, Torp Schmidt, Aksel Olsen, Mejerist Sørensen, N.P. Nielsen og Hans Lund for at drøfte muligheden for oprettelsen af en ungdomsforening for Vejen og Omegn.

Som mulig leder af den påtænkte ungdomsforening indbød man lærer N. Chr. Nielsen, Realskolen.

Et udvalg nedsættes, som bestod af følgende: Axel Bertelsen, N. Chr. Nielsen og H.P. Skøtt. Dette udvalg skulle sammenkalde til et møde for derved skønne, om tilslutningen og interessen for en sådan forenings oprettelse var stor nok.

På grund af den spanske syge blev dette møde først afholdt mandag den 10. febr. 1919, efter at følgende annonce havde været indrykket i Folkebladet, Venstrebladet og Socialdemokraten: "Alle de, der interesserer sig for oprettelsen af en Ungdomsforening for Vejen og Omegn indbydes herved til et møde, der afholdes i Bager Nielsens Sal mandag den 10. februar kl. 8."

Tilslutningen var over al forventning. Der var til mødet mødt ca. 130 mennesker.

Lærer Skøtt bød forsamlingen velkommen og overlod derefter ordet til tømremester Østergaard, leder af Andst Ungdomsforening, som velvilligt var mødt for at give nogle oplysninger om en sådan forenings gang og ledelse.

Efter disse oplysninger gik man over til at vedtage love for foreningen, som i forvejen var skitseret, hovedsagelig med Andst Ungdomsforenings love som forbillede. Efter nogen diskussion blev lovene vedtaget, og man skred til valg af bestyrelsen. Valget foregik ved håndoprækning, da tiden allerede var så vidt fremskreden, at man ikke kunne nå en skriftlig afstemning.

Bestyrelsen fik følgende sammensætning: Lærer N. Chr. Nielsen, lærer Engelbrecht Pedersen, lærerinde frk. Nielsen, frk. Pilkjær, frk. Dissing, Daniel Johansen og lærer Chr. Sand.

Der blev ingen medlemmer indtegnet, men på forespørgsel om, hvorvidt de tilstedeværende ønskede at være medlemmer af foreningen, blev alle hænder rakt i vejret.

Bestyrelsen samledes derefter lørdag den 15. febr. 1919 hos gårdejer Pilkjær og konstituerede sig med

N. Chr. Nielsen som formand, frk. Nielsen som kasserer og Chr. Sand som næstformand og

sekretær. I læseudvalget, som havde til opgave at vælge passende stykker til fælleslæsning og kræfter til at læse, valgtes Engebrecht Pedersen, frk. Pilkjær og Daniel Johansen.

Man udarbejdede en plan for det første halve år indtil maj og bestemte, at hver anden mødeaften skulle bruges til sanglege og anden underholdning f.eks. oplæsning, musik eller lign. De andre mødeaftener skulle der være foredrag af oplysende art.

Første mødeaften blev torsdag den 20. februar 1919, hvor lærer Lund fra Askov talte om den demokratiske tysker i modsætning til preuser-tyskeren.

Torsdag den 27. februar 1919: Sanglege, oplæsning af lærer N. Chr. Nielsen.

Torsdag den 13. marts 1919: Foredrag af pastor Borris om P. Hjort Lorensen. Efter foredraget var der fælles kaffebord, hvor pastor Borris læste et par småstykker.

Torsdag den 27. marts 1919.

Sanglege, musik, oplæsning.

Ved musikken medvirkede fotograf Beck, frøken Lehmskjold og lærerne N. Chr. Nielsen og Chr. Sand.

Lærer Skøtt læste op.

Torsdag de 3. april 1919

Foredrag i Teatersalen af højskoleforstander Kristensen, Randers, hvortil Foredragsforeningen og Ungdomsforeningen havde indbudt.

Mandag den 29. marts 1919 afholdtes bestyrelsesmøde i Bager Nielsens lille salg. Der var fremkommen forslag fra Afholdsforeningen om en eventuel sammenslutning af disse to foreninger, så at vi ville være i stand til at afholde et par store møder, f.eks. et sommermøde i Anlægget og en eller anden ekstra underholdning om vinteren i Teatersalen. Afholdsforeningens bestyrelse var mødt for at forhandle om sagen. Da et sådant par møder vil give store udgifter, og da det økonomiske grundlag altid vil være bedre, når to foreninger påtager sig det, støttedes forslaget kraftigt fra begge sider. Man blev enige om at nedsætte et udvalg bestående af tre medlemmer af hver forenings bestyrelse, som skulle ordne alt vedrørende møderne. Dette udvalg skulle dog først udtages efter at Ungdomsforeningen hav-

de haft sin generalforsamling.

Derefter kom der forslag fra Afholdsforeningen om, at vi sammen med Afholdsforeningen og måske Foredragsforeningen skulle indsende en adresse til Byggekomiteen for det nye Højskolehjem, for om muligt derved at fremskynde arbejdet i det mindste med byggelsen af en sal, da vi i høj grad mangler sådan en.

Det blev vedtaget, at foreløbig skulle formanden i foreningerne mundtligt henvende sig til komiteen.

Derefter blev der ved håndsoprækning bestemt, hvilke medlemmer der skulle gå af ved generalforsamlingen: N. Chr. Nielsen, Frøken Nielsen og Frøken Pilkjær afgik. Siddende blev:

Frøken Dissing, Daniel Johansen, Engelbrecht Pedersen og Chr. Sand.

Torsdag den 10. april 1919

Foreningen afholdt sin første fælleslæsning, som på grund af de gode lokalitetsforhold formede sig som en fuldstændig dilettantkomedie. Der blev opført "En Skandale" af Otto Benson. Der skulle have været generalforsamling efter komedien, men da stykket trak længere ud end beregnet, udsættes generalforsamlingen til mandag den 28. april. Efter komedien var der fælles kaffebord.

Arkivet arbejder for at bevare og formidle den lokale historie i Malt, Askov, Læborg, Andst og Vejen.

Arkivets samling stammer fra private borgere, virksomheder og foreninger og består bl.a. af protokoller, breve, dagbøger, aviser, såvel som billeder og kort. Du kan søge online i arkivets arkivalier på arkiv.dk.

Arkivet drives til dagligt af to arkivarer og en arkivassistent. Desuden har arkivet en række frivillige kræfter, som hjælper med at sætte de mange historiske kilder i system.

Arkivets åbningstider:

Mandage: 09.30 - 16.00

Tirsdays: 09.30 - 16.00

Kontakt

79 96 52 75

vejenarkiv@sonderskov.dk

Østergade 2

Vejen Lokalhistoriske Forening, Huset, Østergade 2, 6600 Vejen

Formand: Mogens Krintel

Næstformand: John Bent Kristensen

Kasserer: Egon Jørgensen

Sekretær: Lise Krintel

Medlem: Ejvind Munk Jensen

1. suppleant: Tove Nielsen

2. suppleant: Birthe Klockmann Nielsen

Revisor: Viktor Fejfer Jacobsen

Lokalhistorien, gammelt og nyt - Vejen Lokalhistoriske Forening:

Redaktion: Birthe Klockmann Nielsen, Mogens Krintel og Tove Nielsen.

Ønsker du at blive medlem af foreningen, kan du gøre dette på hjemmesiden:

www.vejenlokalhistoriskeforening.dk

Her kan du også læse meget mere om foreningen og ikke mindst om de arrangementer foreningen afholder.

Du har mulighed for at se, hvilke lokalhistoriske bøger, du som medlem, kan låne og læse.

Man kan sige, at foreningens hjemmeside er byens hukommelse, så her har du mulighed for bl.a. at læse spændende erindringer, og du kan læse om byens teater- og musikliv. Ved du f.eks. hvad Sydjydske Udstilling er? Læs om det på hjemmesiden - og se de rigtig mange spændende billeder - f.eks. skole- og konfirmationsbilleder og meget andet. Klik ind på: www.vejenlokalhistoriskeforening.dk